

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Bodnár és Lévai Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Dr. Kiss László Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. október 13. napján kelt 6.G.40.385/2007/33. számú ítélete ellen az alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes az I. rendű alperessel 2006. február 1-jén szállítmányozási szerződést kötött árunak Amerikából Magyarországra történő fuvarozására. Az alperes alszállítmányozóként az I.H. Kft.-t vette igénybe, amely igénybe vette a feladótól történő árutovábbítás céljából az A. Inc. amerikai társaságot fuvarozóként, valamint az E. Inc. amerikai társaságot szállítmányozóként és a II. rendű alperest fuvarozóként. Alszállítmányozók igénybevételeire a felperes nem adott kifejezett megbízást az alperesnek. Az amerikai fuvarozó cég a feladótól 32 karton csomagolt árut vett át, és azt átadta az amerikai szállítmányozó cég részére. Az amerikai szállítmányozó cég a légi fuvarlevél tanúsága szerint ezt az árut két raklapra szerelten átadta a II. rendű alperesnek, aki azt 113 kg bruttó súllyal 504 kg kalkulált szállítási súllyal vételezte be. A küldeményt Linzben repülőgépről teherjároműre pakolták, és a fuvart így folytatták tovább. Az átrakást követően az egész küldemény egy plombált és a II. rendű alperes által üzemeltetett kamionban indult útnak, de az elindított 32 db

dobozból csak 25 db doboz leszállítása történt meg, 7 db doboz eltűnt az út folyamán.

A felperes az árukiadási és raktározási jegyen feltüntette, hogy az árut 25 dobozra szétesve vette át, és hogy 2 db ebből ragasztott volt. Mindezt az áru átvételével alszállítványozóként megbízott I.H. Kft. előzetesen sehol nem jelezte.

A Budapest Airport árukiadási és raktározási jegye szerint a címzett a küldeményt 200 kg kiadott súlyban, két darabban adta ki a 2006. március 13-án kiállított értesítés szerint. A küldeményt a felperes vette át 2006. március 14-én a fentiekben rögzített megjegyzéssel.

2006. március 23-án az alperes közölte a felperessel, hogy információja szerint Linzből a teljes rakomány elindult és az LRI a plombált kamion érkezésére vonatkozó kamerafelvételek átnézését ígérte. 2006. július 24-én az alperes e-mailben közölte a felperessel, hogy eljár a II. rendű alperesnél és az I.H. Kft.-nél.

2006. július 26-án az alperes kárigény bejelentéssel élt az I.H. Kft.-nél, mivel a 2006. február 27-én kötött fuvarozási szerződés alapján a felperesnek szállított küldemény hiányosan érkezett meg a budapesti repülőtérre, ezért a felperes által igényelt összesen 7.1154,-USD amerikai dollár kár megtérítését kérte.

2007. április 2-án az II. rendű alperes neve az I.H. Kft.-nek írt levelében a 2006. március 4-i küldeménnyel összefüggésben közölte, hogy a megküldött dokumentációból azt állapította meg, hogy a küldeményt New-Yorkból Budapestre két részben küldték el, összesen 113 kg súllyal; a csomag megérkezett Budapestre. Az árukiadási hiány szerint a küldemény teljes súlya 200 kg volt. E tényekre alapítottnan az bizonyított, hogy nincs hiányzó rakomány, ezért a követelést vissza kell utasítania.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2007. március 8-án benyújtott és módosított keresetében az alperest 1.069.883,- Ft és annak 2006. március 14-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni. Eredetileg a II. rendű alperessel szemben is volt kártérítési igénye, vele a felperes 520.000,- Ft megfizetésére vonatkozóan egyezsége kötött, amely az elsőfokú eljárás alatt jogerőssé vált. A jelen alperessel szemben így a fennmaradó kárát érvényesítette.

Arra hivatkozott, hogy az I.H. Kft. mint alszállítványozó nem gondoskodott arról, hogy az áru részleges eltűnéséből származó igényét a fuvarozóval szemben a felperes érvényesíthesse, a fuvarlevélen szereplő és a kiadott áru feltüntetett súlya közötti észlelhető eltérés ellenére a hiányjegyzőkönyv felvételét is elmulasztotta, nem gondoskodott a kiszolgáltatáskori állapot bizonyításához szükséges okiratok beszerzéséről. Az alperes felelősségét abban látta, hogy a közvetett alszállítványozó kiválasztásában nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, ő sem járt el körültekintően az áru kiadásánál, illetve a fuvar során az áru útját nem kísérte figyelemmel. Azzal, hogy az alperes az I.H. Kft.-t alszállítványozóként bevonta az ügyletbe, olyan láncolatot hozott létre, melyet teljes egészében maga sem látott át, és ez azt eredményezte, hogy a küldemény olyanok kezébe került, akik azt megdézsmálták.

Az alperes és alszállítványozói az igényérvényesítés során sem úgy jártak el, ahogyan az az adott helyzetben általában elvárható, mivel az igényérvényesítéssel késlekedtek, a bizonyítékok és tájékoztatások beszerzését, illetve azok felperessel való ismertetését elmulasztották.

Nem kért tételes vizsgálatot, mivel a vámkezelést gyorsan le akarta bonyolítani, hogy hamar kiderüljön, hogy pontosan mely áruk hiányoznak. Állította, hogy már az áru átvételekor tudta az alperes, hogy 25 db doboz érkezett, a ténylegesen feladott 32 db doboz helyett.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte. Előadta, hogy a felperes nem adott kifejezett utasítást különböző társaságok igénybevételére, de azt nem is tiltotta meg. Állította, hogy tevékenysége azzal véget ért, hogy a felperes által megrendelt anyagra vonatkozó megbízást megadta az I.H. Kft.-nek, azaz mint ügynök járt el a perbeli jogviszonyban. A konstrukcióból adódóan ő nem tudott utána nézni az árunak, hogy megbízottja milyen alvállalkozókkal és szállítványozókkal oldja meg a szállítási feladatot, erre nem rendelkezett rálátással. Mindezekre tekintettel kártérítési felelősséggel nem tartozik. Utalt rá, hogy az eredetileg 113 kg-nyi áru súlya 200 kg-ra módosult, ez az áru meg is érkezett Budapestre, de nem vitatta, hogy a szállítandó 32 db dobozból csak 25 db dobozt szállítottak a célállomásra. Előadta, hogy a felperes akkor jelentette be a kárigényét, amikor kiderült, hogy nincs meg az áru, és jelezte, hogy kártérítést kér. Az áru átvételét követően, talán még aznap tudomást szerzett arról, hogy az LRI-hez érkezett kamion plombája sérült volt, erről videofelvétel is készült, azonban azt nem adták át a részére, erről sem szóban, sem írásban nem nyilatkoztak.

Állította, hogy csak utólag szerzett tudomást arról, hogy 32 db doboznak kellett volna megérkeznie. A sérülési jegyzőkönyv az okmányátvétel pillanatában a birtokában volt, a hiány leírása az átvételi okmányra lett rávezetve. Hangsúlyozta, hogy a felperes nem kért tételes szemlét, majd telefonon az áruátvételt követően 10-15 perc múlva tájékoztatta a hiányról. A felperes állításával szemben tagadta, hogy tudott volna arról, hogy 32 db doboz helyett csak 25 db doboz érkezett meg.

A Fővárosi Bíróság a 2009. október 13. napján kelt 6.G.40.385/2007/33. számú ítéletében kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.069.883,- Ft tőkét, annak 2006. március 14-től a kifizetés napjáig járó minden naptári félév teljes idején az érintett félév előtti utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt mértékét és 80.186,- Ft perköltséget.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a perben nem tisztázódott, hogy a felperes által érvényesített kárigény a légifuvarozás során keletkezett-e, maga az I. rendű alperes csak a II. rendű alperes alkalmazottjának szóbeli tájékoztatására hivatkozott azzal, hogy ezeket a bizonyítékokat maga sem látta, azt nem bocsátották a rendelkezésére. Mindezek alapján csak annyi állapítható meg kétségtelenül, hogy az áru repülőtéri kiszolgáltatásakor a küldemény sérült, hiányos volt és ezzel a felperest kár érte. Az I. rendű alperes így nem bizonyította azt az állítását, hogy a kár a fuvarozás során keletkezett.

A felperes az alperessel szemben az igényét arra alapította, hogy ő szállítmányozóként nem tett eleget a jogszabályban előírt kötelezettségének. Ezzel kapcsolatban az I. rendű alperesnek kellett bizonyítania, hogy a szállítmányozási szerződésből eredő kötelezettségeit a felperessel szemben mennyiben teljesítette, mivel a Ptk. 516. § (2) bekezdése szerint a szállítmányozó az általa választott más szállítmányozó tevékenységéért közvetlenül felel.

A rendelkezésre álló iratokból az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az amerikai fuvarozó cég 2006. március 3-i feladóvevényén 32 db doboz áru került feltüntetésre, ezért az I. rendű alperesnek észlelnie kellett, hogy ennél kevesebb érkezett a címzetthez. Az I. rendű alperes maga állította, hogy a plomba sérüléséről már a kiszolgáltatás napján tudomást szerzett, ennek ellenére saját előadása szerint belenyugodott abba, hogy az LRI-től csak szóbeli tájékoztatást kapjon, mely más felelősségére mutat, ugyanakkor tudomásul vette, hogy az LRI ezt az állított bizonyítékot nem adja ki. Saját előadása szerint is a felperes már az átvétel napján kárigény bejelentéssel élt, hónapokkal később terjesztette elő a fuvarozónál a kárigény bejelentését, annak semmitmondó válaszát, továbbá az I.H. Kft. hallgatását tudomásul vette, ez alkalommal is elmulasztva a felperes tájékoztatását a rendelkezésre álló igényérvényesítési lehetőségekről.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az I. rendű alperes megszegte a szállítmányozási szerződés alapján őt terhelő kötelezettségeit, nem kísértc figyelemmel a szállítmányozói láncolatot, az alszállítmányozók tevékenységét, és késlekedett a felperest ért kárigény érvényesítésével, a kár keletkezési körülményeinek a tisztázásával, a bizonyítékok beszerzésével, illetve a felperest a kárigény kapcsán megillető jogokról való tájékoztatással is. Mivel az árut nem a fuvarozó adta ki a címzettnek, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az állapítható meg, hogy a Ptk. 520. § (1) bekezdése alapján, tekintettel a Ptk. 516. § (2) bekezdésének első fordulatra, az I. rendű alperes felelős a felperest ért kárért, ezért az elsőfokú bíróság kötelezte a kár megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását.

Arra hivatkozott, hogy a felperes csak az áru átvételét követően jelezte a hiányt, nem pedig az áru átvételekor. Eredetileg 113 kg áru indult el, Budapestre 200 kg érkezett, ezért fizikailag lehetetlen, hogy abból még hiányozzon is. Csak az áru átvételét követően fél óra múlva jelezte a felperes felé, hogy állítása szerint hiányzik az áruból. A felperes azt mondta, hogy sérült jegyzőkönyv van hozzá, tehát, hogy a küldemény sérült volt a jegyzőkönyv szerint. Rögtön jelezte, hogy kérjen tételes szemlét, amire nemleges választ adott, ezért nem háríthatja rá a hiányból adódó felelősséget, mert a felperes volt az, aki elmulasztott tételes szemlét kérni, illetve erről jegyzőkönyvet készíttetni. A megbízáson rajta van, hogy a felperes nem kért szállítmánybiztosítást, ezért emiatt sem háríthatja rá a kárt.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte annak helytálló indokaira tekintettel. Perköltség iránti igénye a másodfokú eljárásban nem volt.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a rendelkezésre álló bizonyítékok, valamint a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján helytállóan marasztalta az alperest.

Nem vitásan a peres felek között szállítmányozási szerződés jött létre, ezért az elsőfokú bíróság az alperes felelősségét erre tekintettel vizsgálta, a Ptk. 516. § (2) bekezdése alapján megfelelően minősítette és kötelezte a felperes javára a meg nem térült kára megfizetésére.

Az alperes az elsőfokú eljárás során maga nyilatkozott úgy, hogy nem vitatta, hogy 32 db dobozból csak 25 db doboz került leszállításra, továbbá azt sem vitatta, hogy a Linz-Budapest útvonalon vészett el a rakomány. Az áru átvételét követően a felperes azonnal jelezte a hiányt és kérte a kárának megtérítését, ezért az alperesnek minden adat rendelkezésére állt, hogy a felperes kártérítési igényét érvényesítse a vele szerződéses kapcsolatban lévő alszállítmányozóval. Mivel a légi fuvarlevélen az áru bruttó 113 kg súllyal és 504 kg kalkulált szállítási súllyal szerepelt, míg az árukiadási és raktározási jegyen a küldemény 200 kg súllyal került feltüntetésre, ezért a légi fuvarlevélen feltüntetett különböző súlyokra tekintettel, valamint az alperes által elismert áruhiányra figyelemmel a súlyok közötti eltérés irreleváns.

Az alperes a fellebbezésében semmi olyan tény vagy körülményt nem jelölt meg, amely az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatására alkalmas lenne, és amelyet az elsőfokú bíróság a határozat meghozatalakor ne bírált volna el.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - annak helytálló indokaira tekintettel - helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ugyanakkor a felperes a másodfokú eljárásra vonatkozóan úgy nyilatkozott, hogy perköltség iránti igénye nincs, ezért a másodfokú bíróság a költségek vonatkozásában a határozathozatalt mellőzte.

Budapest, 2010. év június hó 24. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bírő

. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő